

Sygnatura akt II Ca 507/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2023 roku.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Meroń – Pomarańska

Sędziowie: Joanna Czernecka, Anna Krawczyk

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 września 2023 roku w Krakowie

sprawy z wniosku T. C.

przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K. i Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków – Prądnik Biały w Krakowie

o zasiedzenie

na skutek apelacji uczestnika Gminy Miejskiej K. od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 11 stycznia 2022 roku, sygnatura akt I Ns 953/20/K

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że punktowi I i III nadać brzmienie:

- „I. oddalić wniosek;”

- „III. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika Gminy Miejskiej K. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.”;

2. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika Gminy Miejskiej K. kwotę 3.350

zł (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

SSO Joanna Czernecka SSO Magdalena Meroń – Pomarańska SSO Anna Krawczyk

Sygn. akt II Ca 507/22

UZASADNIENIE

postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 25 września 2023 roku

Wnioskiem z dnia 28 września 2020 r. (data z prezentaty) wnioskodawczyni T. C. wniosła o stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie prawa własności nieruchomości położonej w K., składającej się z działek ewidencyjnych (...), jedn. ewidencyjna K., obręb ewidencyjny (...), dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), a także o ustalenie, że każda ze stron ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Na uzasadnienie wniosku podała, że właścicielem działek jest Gmina Miejska K.. Nieruchomość będąca przedmiotem postępowania graniczy z działką o nr (...) (nr księgi wieczystej (...)), będącą własnością J. W. (1) – córki wnioskodawczyni, a wcześniej wnioskodawczyni i jej wstępnych. Na działce (...) posadowiony jest dom jednorodzinny posiadający dostęp do drogi publicznej od strony ul. (...) w K., zaś działki o numerze (...) stanowią jej funkcjonalne przedłużenie. Organizacyjnie obie nieruchomości stanowią całość ogrodzoną płotem, na części działek (...) i na działkach (...) znajduje się ogród. Wstępni wnioskodawczyni J. i F. T. w dniu 30 stycznia 1970 r. zawarli ze Skarbem Państwa umowę użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki (...) (obecnie (...)) i sprzedaży posadowionego na niej budynku. W tym dniu jednak objęli w posiadanie obie nieruchomości, tj. również działki (...). Rodzina wnioskodawczyni miała świadomość, że objęte dodatkowo działki nie wchodzą w skład umowy użytkowania wieczystego z uwagi na różnicę powierzchni. Na objęcie działek w posiadanie wskazuje treść również ustępu 5 umowy o ustanowienie użytkowania wieczystego. W dniu 17 października 1979 r. J. i F. T. przenieśli na rzecz córki M. A. własność domu jednorodzinnego oraz prawo użytkowania wieczystego w zamian za zapewnienie dożywotniego utrzymania. Umową z dnia 7 grudnia 1981 r. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki (...) o powierzchni 284 m⁽²⁾ zostało darowane przez M. A. jej córce T. C. do jej majątku osobistego. Decyzją z dnia 20 czerwca 2000 r. prawo użytkowania wieczystego zostało przekształcone w prawo własności na rzecz wnioskodawczyni. Nieruchomość będąca przedmiotem postępowania była użytkowana przez rodzinę wnioskodawczyni od 30 stycznia 1970 r., prowadzono ogród warzywny, a następnie ogród o charakterze rekreacyjnym. Władztwo wnioskodawczyni i jej poprzedników prawnych nigdy nie było kwestionowane przez sąsiadów ani organy administracyjne. J. i F. T. byli traktowani jak właściciele w decyzjach ustalających wysokość podatku rolnego i podatku od nieruchomości o 1997 r. Zdaniem wnioskodawczyni powyższe prowadzi do wniosku o stwierdzeniu nabycia własności wskazanych działek przez zasiedzenie z dniem 1 października 2005 r. i nie stoi temu na przeszkodzie posiadanie nieruchomości na podstawie prawa użytkowania wieczystego, gdyż możliwe jest posiadanie jednej nieruchomości w zakresie prawa użytkowania wieczystego i posiadanie samoistne sąsiadującego z nim gruntu.

W odpowiedzi na wniosek z dnia 25 stycznia 2021 r. uczestniczka Gmina Miejska K. wniosła o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na uzasadnienie stanowiska podała, że budzi wątpliwość, czy przez cały deklarowany we wniosku 30-letni okres posiadania działek nr (...) wnioskodawczyni posiadała przedmiotową nieruchomość w sposób samoistnym, a ponadto, czy przez cały okres posiadania sprawowała władztwo nad nieruchomością, które przejawiało się w sposób pełny i jednoznaczny dla otoczenia. W szczególności na objęcie w posiadanie z dniem 30 stycznia 1970 r. przedmiotowych działek nie wskazuje ust. 5 umowy użytkowania wieczystego, w który mowa jest jedynie o wydaniu nabywcom „działki i budynku”. Dodatkowo, powierzchnia działki nr (...) wynosi 0,0320 ha, co odpowiada obszarowi nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste. Nawet jednak w przypadku przyznania kwestionowanego posiadania, datą objęcia w posiadanie prowadzącego do nabycia własności w drodze zasiedzenia nie mógłby być dzień wcześniejszy niż 20 czerwca 2000 r., kiedy została wydana decyzja przekształcająca użytkowanie wieczyste w własność. Posiadanie wnioskodawczyni i jej poprzedników prawnych w charakterze użytkowania wieczystego rozciągające się na teren graniczny tej nieruchomości odpowiadający położeniu ogrodzenia na działkach (...) upatrywać należy w kategoriach posiadania zależnego, gdyż użytkownik wieczysty zdaje sobie z tego sprawę, że właścicielem nieruchomości jest inny podmiot. Wnioskodawczyni do momentu przekształcenia użytkowania wieczystego w własność corocznie ponosiła opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, co stanowiło formę uzewnętrznienia nieruchomości w zakresie treści prawa jej użytkowania wieczystego. Posiadanie w zakresie użytkowania wieczystego różni się od posiadania jak właściciel, a zatem posiadanie w zakresie użytkowania wieczystego nie można doliczyć do okresu faktycznego wykonywania uprawnień właścicielskich. Okoliczności niniejszej sprawy nie dają możliwości zakwalifikowania do czasu przekształcenia użytkowania wieczystego w prawo własności posiadania wykonywanego przez wnioskodawczynię jako samoistnego, a termin zasiedzenia po przekształceniu upłynie dopiero w 2030 r. Nawet gdyby przyjąć, że poprzedni prawni wnioskodawczyni traktowani byli jak właściciele przez organy administracyjne od 1997 r., to również nie upłynąłby termin zasiedzenia. Co istotne, również po śmierci J. i F. T. w decyzjach dotyczących podatku rolnego wskazywani byli jako właściciele, co może świadczyć o niewyzbyciu się posiadania

spornych nieruchomości oraz że fakt uiszczania podatków nie ma znaczenia prawnego. Nie można zatem przyjąć, że wnioskodawczyni posiadała przedmiotową nieruchomość jak właściciel.

Pismem z dnia 11 lutego 2021 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Prądnik Biały w Krakowie zgłosił swój udział w sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezsporne w sprawie było to, że:

W dniu 30 stycznia 1970 r. J. i F. T. zawarli ze Skarbem Państwa w formie aktu notarialnego umowę użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki (...) (obecnie (...)) i sprzedaży posadowionego na niej budynku (Rep. A. I. (...)).

W dniu 17 października 1979 r. J. i F. T. umową darowizny w formie aktu notarialnego przenieśli na rzecz córki M. A. własność domu jednorodzinnego oraz prawo użytkowania wieczystego działki (...) w zamian za zapewnienie dożywotnego utrzymania (Rep. A.(...)). Umową darowizny w formie aktu notarialnego z dnia 7 grudnia 1981 r. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki (...) o powierzchni 284 m² wraz z budynkiem zostało darowane przez M. A. jej córce T. C. do jej majątku osobistego (Rep. A. Nr (...)).

Decyzją z dnia 20 czerwca 2000 r. (...) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki (...) zostało przekształcone w prawo własności na rzecz wnioskodawczyni.

Umową darowizny w formie aktu notarialnego z dnia 11 marca 2008 r. wnioskodawczyni T. C. przeniosła na swoją córkę J. W. (2) (z d. C.) prawo własności nieruchomości składającej się z działki (...).

Właścicielem działek (...) jest Gmina Miejska K..

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2022 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie w sprawie o sygn. I Ns 953/20/K stwierdził że T. C. PESEL (...) nabyła z dniem 1 października 2005 r. przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości utworzonej z działek ewidencyjnych numer (...) o powierzchni 0,0189 ha i (...) o powierzchni 0,0162 ha położonych w K., jednostka ewidencyjna K., dla których prowadzona jest księga wieczysta (...).

Sąd Rejonowy w postanowieniu tym nakazał również ściągnąć od wnioskodawczyni T. C. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie kwotę 112,90 zł tytułem niepokrytych wydatków, a także stwierdzić, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Działki (...) o powierzchni 0,0189 ha i (...) o powierzchni 0,0162 ha stanowią jedną nieruchomość położoną przy ul. (...) w K., jedn. ewidencyjna K., obręb ewidencyjny (...), dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Zgodnie z ust. V umowy użytkowania wieczystego i sprzedaży budynku w dniu 30 stycznia 1970 r. nieruchomość składająca się z działki (...) wraz z posadowionym na niej budynkiem została wydana J. i F. T..

Na działce (...) posadowiony jest dom jednorodzinny posiadający dostęp do drogi publicznej od strony ul. (...), zaś działki o numerze (...) stanowią jej funkcjonalne przedłużenie i stanowią jedną, zagospodarowaną i ogrodzoną całość. Na działkach tych J. i F. T. uprawiali maliny, porzeczki, truskawki, jarzyny, rosły czereśnie, śliwki, jabłonie, grusze i drzewa iglaste. Drzewa sadzili zarówno dziadkowie, jak i matka wnioskodawczyni. Warzywa były uprawiane do 1991 r. Koszona była trawa. Nikt nie zgłaszał pretensji do nieruchomości. W budynku zamieszkiwali dziadkowie, matka wnioskodawczyni, a następnie wnioskodawczyni z rodziną. Dom od czasu do czasu był wynajmowany, a wnioskodawczyni mieszkała w domu w okresie letnim, korzystając z ogrodu. Nikt inny nie korzystał z działek. Obecnie na działce rosną drzewa i krzewy. Pielęgnowany jest ogród.

Wstępni wnioskodawczynie nigdy nie zastanawiali się nad powierzchnią działki z aktu notarialnego. Czuli się posiadaczami całości nieruchomości, łącznie z działkami (...) w taki sam sposób. Wstępni wnioskodawczynie byli uważani przez sąsiadów za właścicieli. Do przekazania nieruchomości umową darowizny na rzecz córki J. W. (2) wnioskodawczynie czuła się właścicielką całej nieruchomości.

G. działki jest ogrodzona. Ogrodzenie powstało początkiem lat 70-tych. Wykonali je J. i F. T. wraz z sąsiadami. Od strony północnej na granicy wybudowany jest dom. Jest też murek, który sięga połowy następnej działki. Ogrodzenie od strony altanki zrobili w tym samym miejscu, co poprzednie.

Od 1997 r. w nakazie płatniczym i decyzjach dotyczących podatków lokalnych jako właściciele nieruchomości przy ul. (...) wskazywani byli J. i F. T.. W latach 2013-2019 podatek uiszczany był przez męża wnioskodawczynie S. C. lub jej córkę J. W. (1). Wcześniej podatki były płacone przed dziadków, a następnie matkę wnioskodawczynie.

Działki (...) znajdują się poza pasem drogowym dróg będących w Zarządzie Zarządu Dróg Miasta K., jak również nie są objęte planami inwestycyjnymi prowadzonymi przez Zarząd. Działki te znajdują się w Terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i wielorodzinnej niskiej intensywności oznaczonych symbolem MN/MWn.2

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu pierwszej instancji oraz zeznań wnioskodawczynie i świadków, którym Sąd Rejonowy nadał walor wiarygodności wobec ich logiczności i spójności. Sąd orzekający w pierwszej instancji wziął pod uwagę również fakty przyznane i niezaprzeczone przez uczestniczkę.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy stwierdził, że wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że instytucję zasiedzenia reguluje art. 172 k.c. Zgodnie z § 1 tego artykułu posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze. Jak zaś wskazuje § 2, po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Sąd Rejonowy wskazał, że nieruchomość będąca przedmiotem przedmiotowego postępowania przez okres posiadania jej przez wnioskodawczynie i jej poprzedników prawnych stanowiła własność państwową, co do której zgodnie z art. 177 k.c. (uchylonego ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny) wyłączona została możliwość nabycia przez zasiedzenie.

Jednakże, jak stanowi art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Zatem w przypadku zaistnienia stanu posiadania samoistnego nieruchomości przed uchyceniem art. 177 k.c. należy skrócić termin o czas tego posiadania – maksymalnie o połowę. Czas posiadania należy badać wstecz od dnia 1 października 1990 r., kiedy to wskazana ustawa weszła w życie.

Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że zważywszy na krąg osób posiadających nieruchomość będącą przedmiotem niniejszego postępowania w okresie od 30 stycznia 1970 r. do dnia zamknięcia rozprawy, trzeba wziąć pod uwagę również treść art. 176 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy obecny posiadacz jest spadkobiercą poprzedniego posiadacza.

Sąd I instancji stwierdził, że z powyższego wynika, że aby doszło do zasiedzenia, obligatoryjne jest spełnienie dwóch przesłanek: upływu ustawowego terminu zasiedzenia oraz władania nieruchomością jako posiadacz samoistny.

Według art. 336 k.c., posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel. W myśl art. 339 k.c., domniemywa się, że kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym. Jest to domniemanie prawne usuwalne, ma zatem zastosowanie w sprawie, w której istotną przesłanką rozstrzygnięcia jest posiadanie samoistne, o tyle tylko, o ile co innego nie wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego (Postanowienie SN z 21.05.2015 r., IV CSK 531/14, LEX nr 1767088). Posiadanie to, zwane także właścicielskim, charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (postanowienie SN z dnia 7 maja 1986 r., III CRN 60/86, OSNCP 1987, nr 9, poz. 138). Tylko ten, kto rzeczą faktycznie włada z zamiarem władania dla siebie (cum animo rem sibi habendi), jest jej posiadaczem samoistnym. Wola posiadania jest skierowana na określony zakres władztwa (właściciel albo ten, kto włada rzeczą w zakresie innego władztwa nad cudzą rzeczą). Obok woli posiadania "jak właściciel" konieczne jest także faktyczne władanie rzeczą. Dlatego też dla uznania posiadania za samoistne nie jest konieczne przekonanie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności; wystarczające jest, że posiadacz wie, że nie jest właścicielem, ale rzecz posiada jak właściciel i włada nią jak właściciel (tak też SN w postanowieniu z dnia 30 stycznia 2014 r., III CSK 133/13, LEX nr 1463868; podobnie w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2014 r., III CSK 336/13, LEX nr 1646384) (J. Gudowski, J. Rudnicka, G. Rudnicki, S. Rudnicki [w:] J. Gudowski, J. Rudnicka, G. Rudnicki, S. Rudnicki, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom II. Własność i inne prawa rzeczowe, wyd. II, Warszawa 2016, art. 336).

Posiadacz samoistny wykonuje więc uprawnienia składające się na treść prawa własności (art. 140 k.c.); korzysta z nieruchomości z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzenia nią. Ustalenie faktu posiadania rzeczy i jego charakteru odbywa się na podstawie manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania rzeczą i zawsze musi odnosić się do okoliczności konkretnego przypadku. Do zasiedzenia może prowadzić jedynie posiadanie jawne, widoczne dla otoczenia (Postanowienie SN z 29.01.2021 r., V CSK 143/20, LEX nr 3119694).

Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie wnioskodawczyni wniosła o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie nieruchomości położonej w K., składającej się z działek ewidencyjnych (...), jedn. ewidencyjna K., obręb ewidencyjny (...) na dzień 1 października 2005 r. Wniosek ten okazał się zasadny, wnioskodawczyni spełniła bowiem przesłanki zasiedzenia wskazanej nieruchomości.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, z dniem zawarcia umowy użytkowania wieczystego ze sprzedażą budynku, tj. z dniem 30 stycznia 1970 r. dziadkowie wnioskodawczyni J. i F. T. objęli w posiadanie działkę (...), dodatkowo wraz z nią objęli w posiadanie przylegające do niej działki (...). Następnie działki użytkowane były przez matkę wnioskodawczyni oraz samą wnioskodawczynię. Od objęcia działek w posiadanie poprzednicy prawni wnioskodawczyni i sama wnioskodawczyni korzystali z nieruchomości i pobierali z niej pożytki, z wyłączeniem właściciela działki. Wybudowane zostało ogrodzenie, działka była użytkowana i pielęgnowana; koszona była trawa, sadzone drzewa, uprawiane owoce i warzywa. Rodzina wnioskodawczyni uważała się za właścicieli działek (...) i tak też była postrzegana przez sąsiadów. Ponadto, opłacane były podatki, a organy administracyjne uważały J. i F. T. za właścicieli nieruchomości. Niewątpliwie zatem wnioskodawczyni i jej wstępni objęli faktyczne władztwo nad działkami i zachowywali się jak właściciele działki.

Sąd Rejonowy ocenił, że niezasadny był zatem zarzut uczestniczki, iż poprzednicy prawni wnioskodawczyni oraz sama wnioskodawczyni posiadali wskazane działki jak użytkownicy wieczystości, a wnioskodawczyni nie może nabyć własności działek przez zasiedzenie. Orzecznictwo stanęło na stanowisku, że samoistny posiadacz nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste może nabyć jej własność przez zasiedzenie, wskazując, że oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste nie może stanowić przeszkody dla zasiedzenia jego własności, a posiadający nieruchomość w zakresie prawa własności lub użytkowania wieczystego może zmienić charakter swego posiadania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1971 r., III CRN 516/70, OSPiKA 1971, nr 11, poz. 207, z dnia 18 października 2013 r., III CSK 12/13, nie publ., i z dnia 15 października 2015 r., II CSK 811/14, nie publ.), ale zmiana animus posiadania z zależnego na samoistne musi być zmanifestowana dostatecznie wyraźnie (Uchwała SN(7) z 9.12.2016 r., III CZP 57/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 51). Tym bardziej zatem możliwe jest nabycie przez zasiedzenie nieruchomości niebędącej

przedmiotem użytkowania wieczystego, choćby leżała w zespole lub w bezpośredniej styczności z nieruchomością takim użytkowaniem objętą (Postanowienie SN z 17.07.2019 r., III CSK 159/19, LEX nr 2755932).

Brak przeszkód natury prawnej do nabycia takiej nieruchomości przez zasiedzenie skonfrontowane ze stanem faktycznym w niniejszej sprawie pozwala przyjąć spełnienie przesłanki samoistnego posiadania przedmiotowych działek. Jak bowiem wynika z przytoczonego już art. 339 k.c., domniemywa się, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym. Powyższe domniemanie nie zostało obalone przez uczestniczkę, jako że działki (...) nie były objęte użytkowaniem wieczystym, a nie można uznać za wystarczające w tym zakresie wskazanie, że graniczyły one z działką objętą użytkowaniem wieczystym; ponadto, nie wskazano, jakoby opłaty za użytkowanie wieczyste, stanowiące zdaniem uczestniczki formę uzewnętrznienia nieruchomości w zakresie treści prawa jej użytkowania wieczystego, dokonywane były również za działki będące przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy wskazał także, że stanowisku temu nie zaprzecza również wskazywanie przez organ administracyjny w decyzjach dotyczących podatku rolnego J. i F. T. jako właścicieli nieruchomości również po ich śmierci, jako że zachowanie to może świadczyć o niedbałości organu lub poprzedników prawnych wnioskodawczyni. Sąd I instancji stwierdził również, że nie jest natomiast dowodem na to, że nie doszło do przejścia posiadania nieruchomości na M. A., a następnie T. C., skoro posiadanie jest stanem faktycznym i może mieć miejsce niezależnie od oceny organów administracyjnych. Błędne jest również założenie, że fakt uiszczania podatków nie ma znaczenia prawnego w kwestii nabycia własności przez zasiedzenie, gdyż okoliczność ta podlega analizie łącznie ze wszystkimi faktami, które stanowią podstawę oceny prawnej charakteru posiadania nieruchomości (Postanowienie SN z 28.02.2018 r., II CSK 231/17, LEX nr 2506087).

Sąd Rejonowy wskazał dalej, że ostatnią przesłanką konieczną do zasiedzenia jest upływ terminu, który w niniejszej sprawie wynosi 30 lat, gdyż nie można mówić o dobrej wierze w sytuacji niedbalstwa posiadaczy w postaci niezbadania stanu prawnego nieruchomości i zakresu prawa przysługującego im użytkowania wieczystego. Zważywszy jednak na przytoczony już art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz objęcie przez poprzedników prawnych wnioskodawczyni w posiadanie samoistne działek (...) od 30 stycznia 1970 r., okres ten należało skrócić o połowę, tj. do 15 lat. W tej sytuacji, uwzględniając ciągłość posiadania pomiędzy kolejnymi posiadaczami, Sąd Rejonowy stwierdził nabycie nieruchomości utworzonej z powyższych działek przez wnioskodawczynię T. C. z dniem 1 października 2005 r., o czym orzekł w pkt I postanowienia.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł uczestnik Gminy Miejskiej K. zaskarżając je co do pkt. 1 sentencji oraz podnosząc następujące zarzuty:

1) naruszenia przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W świetle tych zasad nie można zaakceptować przyjętego przez Sąd domniemania faktycznego w zakresie samoistności posiadania, wynikającego z przepisów art. 339 k.c. w zw. z art. 336 k.c. w sytuacji, gdy władztwo nad nieruchomościami stanowiącą działki nr (...) o powierzchni 0,0189 ha i (...) o powierzchni 0,0162 ha położonych w K., w obrębie (...) jednostka ewidencyjna K., było wykonywane przez wnioskodawczynię i jej poprzedników prawnych w ramach przysługującego im w stosunku do nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w obrębie (...) K. — K. prawa użytkowania wieczystego;

2) naruszenia prawa materialnego:

- art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że T. C. wykonywała władztwo nad nieruchomością w postaci posiadania samoistnego przez czasokres wymagany do zasiedzenia.

W związku z powyższym uczestnik wniósł o zmianę postanowienia w zakresie punktu I sentencji postanowienia poprzez oddalenie wniosku w całości, a ponadto o zasądzenie od wnioskodawczym na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a także ewentualnie

uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie pkt I sentencji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty były zasadne i w konsekwencji doprowadziły do zmiany orzeczenia Sądu I instancji poprzez oddalenie wniosku o zasiedzenie.

Sąd Okręgowy zmienił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie przyjęcia, iż wnioskodawczyni i jej następcy prawni od momentu zawarcia umowy użytkowania wieczystego wiedzieli, iż działki o numerach (...) nie są objęte tym użytkowaniem.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni zorientowała się dopiero w 2020 roku, że działki nr (...) ((...)) stanowią oddzielną nieruchomość od działki nr (...) ((...)). Wnioskodawczyni uważała ogród objęty działkami (...) jako elementy wchodzące w działkę nr (...) – traktując je jako jedną całość.

Dowód: zeznania S. C. k.66/2; zeznania wnioskodawczyni T. C. k. 118-119

Sąd Okręgowy uznał powyższe dowody za wiarygodne, oraz korespondujące z resztą materiału dowodowego. Natomiast Sąd Okręgowy nie dał wiary twierdzeniom wnioskodawczyni zawartym w pozwie, iż jej rodzina miała świadomość, że nieruchomość składająca się z działek (...) nie wchodzi w skład nieruchomości nabytej w ramach umowy użytkowania wieczystego, Sąd Okręgowy dał wiarę bezpośrednio złożonym zeznaniom przez wnioskodawczynię oraz jej męża w toku postępowania pierwszo-instancyjnego, które obrazowały stan świadomości oraz postrzegania stanu faktycznego przez męża wnioskodawczyni, ale też nią samą. Nadto zeznania te korespondowały z tym jak wnioskodawczyni oraz jej poprzednicy prawni na przestrzeni lat wykorzystywali działki (...).

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjął je za własne.

W pierwszej kolejności rozważyć należało zarzut nieprawidłowej oceny dowodów, gdyż ocena ta rzutuje bezpośrednio na ustalenia faktyczne, które z kolei stanowią bazę dla zastosowania właściwych norm prawa materialnego.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. zasługiwał na uznanie doprowadzając do zmiany ustaleń faktycznych. Należy natomiast zauważyć, iż ocena charakteru posiadania tj. czy jest to posiadanie samoistne czy zależne związana jest z konkretnymi okolicznościami danej sprawy. Rozpatrywanie elementu woli jako składnika posiadania należy do prawa materialnego, natomiast ustalenie zewnętrznych jej przejawów należy do stanu faktycznego. W związku z czym ustalenie charakteru posiadania wnioskodawczyni zostanie rozważone w dalszej części uzasadnienia.

Na uznanie zasługiwał zarzut naruszenia art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. Stosownie do art. 172 § 1 i 2 k.c. posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Powyższy przepis obejmuje więc dwie przesłanki zasiedzenia, którymi są (1) posiadanie samoistne nieruchomości oraz (2) stosowny upływ czasu. Do stwierdzenia, że dana osoba stała się właścicielem danego gruntu w formie zasiedzenia należy spełnić obie te przesłanki kumulatywnie.

Niezbędnym więc jest ustalenie czy dana osoba władała daną nieruchomością jako posiadacz samoistny czy też jako posiadacz zależny. Pomocna w tym zakresie jest dyspozycja art. 336 k.c. W myśl tego przepisu posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Jak wynika z akt sprawy poprzednicy prawni T. C. uzyskali prawo do działki ewidencyjnej oznaczonej (...) na podstawie umowy użytkowania wieczystego nieruchomości z dnia 30 stycznia 1970 r. oraz sprzedaży posadowionego na niej budynku. (k.27) Następnie 17 października 1979 r. J. i F. T. przenieśli własność domu jednorodzinnego oraz prawo użytkowania wieczystego działki (...) na rzecz swojej córki M. A. (z domu T.) w zamian za zapewnienie dożywotniego utrzymania. (k.31-32) Z kolei 7 grudnia 1981 r. M. A. przeniosła na rzecz swojej córki T. C. do jej majątku osobistego nieruchomość będącą w użytkowaniu wieczystym (k.34-35). Nadto decyzją z dnia 20 czerwca 2000 r. przekształcone zostało prawo użytkowania wieczystego w działki (...) w prawo własności na rzecz wnioskodawczynie. (k.36) W dniu 11 marca 2008 r. wnioskodawczynie umową darowizny przeniosła własność zabudowanej nieruchomości składającej się z działki nr (...) na rzecz swojej córki J. W. (1). (k.37-38).

Do działki objętej umową użytkowania wieczystego, której obecnie jest właścicielką córka wnioskodawczynie przylegają sporne nieruchomości oznaczone nr. (...) i (...) ((...)). Z zebranego w aktach materiału dowodowego wynika, że ww. działki zostały przejęte w posiadanie oraz otoczone częściowym ogrodzeniem jednocześnie z przejściem w użytkowanie wieczyste działki (...).

Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r. III CZP 67/16, samoistny posiadacz nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste może nabyć jej własność przez zasiedzenie. Jak również wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lipca 2019 r. sygn. akt III CSK 159/19 możliwe jest nabycie przez zasiedzenie nieruchomości niebędącej przedmiotem użytkowania wieczystego, choćby leżała w zespole lub w bezpośredniej styczności z nieruchomością takim użytkowaniem objętą. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 maja 2022 r II CSKP 418/22 stwierdził także, że zasiedzenie przez użytkownika wieczystego własności sąsiedniej może nastąpić, jeżeli użytkownik wieczysty był posiadaczem samoistnym tej nieruchomości niezależnie od wykonywanego prawa użytkowania wieczystego.

Zgodnie z utrwalonym poglądem w judykaturze możliwe jest również posiadanie jednej nieruchomości jako posiadacz, któremu przysługuje prawo użytkowania wieczystego, a więc jako posiadacz zależny, a sąsiedniej, przyłączonej, jako posiadacz samoistny, w zakresie posiadania prowadzącego do nabycia własności, oczywiście w przypadku, gdy nie ustanowiono na niej użytkowania wieczystego. [Postanowienie SN z 11.12.2009 r., V CSK 183/09, LEX nr 627249.] Powyższe oznacza, że wnioskodawczynie oraz jej poprzednicy prawni potencjalnie w sensie prawnym mieli możliwość zasiedzenia działek, których dotyczy przedmiotowe postępowanie.

Istotą przedmiotowej sprawy było więc stwierdzenie, czy T. C. wykonywała władztwo nad działkami (...) ((...)) jako posiadacz samoistny, czy jako zależny oraz czy w wyniku wykonywania władztwa doszło do upływu czasu niezbędnego do skutecznego zasiedzenia ww. nieruchomości.

Wpierw należy rozważyć kwestię tego, czy w przedmiotowym przypadku posiadanie działek (...) było posiadaniem samoistnym. Jak wskazuje się w judykaturze właściciel nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste jest jej posiadaczem samoistnym, a użytkownik wieczysty posiadaczem zależnym w zakresie treści przysługującego mu prawa. [Uchwała SN(7) z 9.12.2016 r., III CZP 57/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 51.] Co więcej jak wskazano również w tej uchwale charakter posiadania właścicielskiego jest inny niż charakter posiadania użytkownika wieczystego. Posiadanie w zakresie odpowiadającym użytkowaniu wieczystemu nie jest tożsame z posiadaniem właścicielskim i nie prowadzi do zasiedzenia własności nieruchomości. [Postanowienie SN z 11.12.2009 r., V CSK 183/09, LEX nr 627249]. Posiadanie nieruchomości w zakresie użytkowania wieczystego stanowi więc faktyczne wykonywanie władztwa nad nieruchomością, z wolą posiadania jej jednak w granicach treści tego prawa. Jest to zatem wykonywanie władztwa nad nieruchomością odpowiadającego uprawnieniom określonym w art. 233 k.c. W praktyce odróżnienie samoistnego posiadania "jak właściciel" od posiadania "jak wieczysty użytkownik" może nastroić trudności. Choć na zewnątrz różnica sposobu posiadania może w takim wypadku nie być dostrzegana, to jednak zaznacza się ona w sferze woli posiadacza. Należy jednak pamiętać, że wola odnosi się do treści samego posiadania i nie oznacza chęci nabycia prawa, czyli osiągnięcia określonego skutku prawnego, jaki prawo łączy z konkretnym sposobem posiadania. [Postanowienie SN

z 2.12.2015 r., IV CSK 85/15, LEX nr 1977831; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2017. I CSK 633/16]

Dlatego też do ustalenia czy doszło do zasiedzenia nieruchomości oznaczonych nr (...) i (...) konieczne jest rozróżnienie posiadania właścicielskiego i posiadania jak użytkownik wieczysty, albowiem to dwa rodzaje posiadania, które mogą prowadzić do nabycia w drodze zasiedzenia różnych praw. Należy wskazać, iż powyższego stwierdzenia nie podważa okoliczność, że prawo użytkowania wieczystego daje uprawnionemu władztwo nad rzeczą w zakresie bardzo zbliżonym do władztwa właściciela, co znajduje odzwierciedlenie w przepisach, gdyż ustawodawca nie unormował odrębnie wszystkich kwestii z zakresu użytkowania wieczystego, odsyłając do odpowiedniego stosowania przepisów dotyczących własności (art. 237 k.c.). Prawo własności i prawo użytkowania wieczystego pozostają odrębnymi prawami podmiotowymi, przy czym podstawową różnicę stanowi to, że użytkowanie wieczyste jest prawem na rzeczy cudzej. Użytkownik wieczysty włada przedmiotem wieczystego użytkowania z wyłączeniem innych osób.

Jak wskazuje się w judykaturze dla istnienia samoistnego posiadania potrzebne jest faktyczne władanie rzeczą. Jego zakres sprowadza się do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią jak właściciel. Na element corpus oprócz czynnika wyłącznie fizycznego składa się również wola władania polegająca na chęci władania rzeczą. Posiadacz samoistny włada rzeczą jak właściciel cum animo rem sibi habendi, podczas gdy posiadacz zależny włada rzeczą w zakresie prawa innego niż własność. Czynnikiem woli (animus) stanowi kryterium, które pozwala na odróżnienie posiadania samoistnego od posiadania zależnego. [Wyrok SN z 28.09.2000 r., IV CKN 103/00, LEX nr 52513.]

Jak ustalono w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie, rodzina wnioskodawczynie nie odróżniała granic działek nieobjętych użytkowaniem wieczystym od działki objętej umową użytkowania wieczystego zawartą w latach 70. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy poprzednicy prawni wnioskodawczynie weszli w posiadanie spornych działek równocześnie z działką objętą umową użytkowania wieczystego tj. (...). Działki (...) jak i (...) zostały częściowo ogrodzone i użytkowane. Działki (...) stanowiły ogród gdzie na przestrzeni lat rodzina wnioskodawczynie uprawiała owoce i warzywa, a później prowadziła ogród o charakterze rekreacyjnym. Z zeznań zarówno samej wnioskodawczynie jak i jej męża wynika, iż posiadanie działek nr (...) przez wnioskodawczynię oraz jej poprzedników prawnych J.

i F. T. postrzegane było jako całość. Co w konsekwencji oznacza, iż posiadanie działek nr (...) w świadomości poprzedników prawnych wnioskodawczynie jak i jej samej powiązane było z prawem użytkowania wieczystego, które dopiero w 2000 r. zostało przekształcone na prawo własności. Co prawda wnioskodawczynie i jej rodzina byli postrzegani jako właściciele przez sąsiadów co wynika z zeznań L. M.. (k.87/2) Jednakże nie implikowało to wniosku, iż posiadanie to było posiadaniem samoistnym, a nie zależnym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 lipca 2011 I CSK 281/11, wprowadzie na zewnątrz posiadanie w zakresie prawa własności i w zakresie prawa użytkowania wieczystego nie różni się, jednak w obu sytuacjach odmienny jest stan świadomości i woli posiadania posiadacza. Dlatego też często osoby „z zewnątrz” nie są w stanie odróżnić użytkownika wieczystego od właściciela, jeżeli nie są im znane podstawy prawne posiadania nieruchomości. Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wskazuje, że całość nieruchomości objętych wnioskiem o zasiedzenie była traktowana przez wnioskodawczynię

i jej poprzedników prawnych jednakowo, co więcej zeznania męża wnioskodawczynie i jej samej wskazują jednoznacznie, że w ogóle nie mieli świadomości odrębności działek („czuli się posiadaczami całości w taki sam sposób” k.67) - było to posiadanie w zakresie użytkowania wieczystego.

Nadto jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2018 r, II CSK 231/17 opłata podatku nie świadczy o samoistności posiadania, ale jest to okoliczność, która powinna podlegać analizie łącznie ze wszystkimi faktami, które stanowią podstawę oceny prawnej charakteru posiadania nieruchomości. W związku z czym również kwestia płacenia przez wnioskodawczynię i jej poprzedników prawnych nie przesądzała o stwierdzeniu, iż była ona posiadaczem samoistnym przedmiotowych działek, tym bardziej, że dowody opłat podatków pochodzą dopiero z lat 1997 i późniejszych. Nie miał więc racji Sąd Rejonowy wskazując iż domniemanie z art. 366 k.c. nie zostało obalone. W świetle podnoszonych w toku postępowania pierwszo-instancyjnego zarzutów przez uczestniczkę -wnioskodawczynie nie wykazała by zmanifestowała zmianę swojego posiadania z zależnego na samoistne, czy tego iż jej poprzednicy

prawni lub ona sama postrzegali posiadanie działek (...) inaczej niż w ramach posiadania zależnego wynikającego z prawa użytkowania wieczystego związanego z działką (...). Jak wskazuje się w judykaturze interpretacja elementu woli ma charakter obiektywny. Rzeczywistą wolę posiadacza, która decyduje o charakterze samego posiadania ustala się na podstawie zewnętrznych przejawów woli. Rozpatrywanie elementu woli jako składnika posiadania należy do prawa materialnego.” [Wyrok SN z 28.09.2000 r., IV CKN 103/00, LEX nr 52513.]

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż wnioskodawczynie postrzegała prawo do korzystania z działek (...) jako związane – bądź nawet należałoby powiedzieć będące tym samym prawem co prawo użytkowania wieczystego, skoro nie miała świadomości odrębności tych działek, co oznacza, że wykonywała akty posiadania jako posiadacz zależny. [Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2008 r., V CSK 146/08] Nieuprawnione było by zatem stwierdzenie, że w stosunku do wchodzących w skład jednej nieruchomości otoczonych ogrodzeniem działek istniała różna świadomość wnioskodawców i ich poprzedników prawnych co do ich charakteru prawnego, tym bardziej, że sami zainteresowani (wnioskodawczynie z mężem) wskazują, że tej świadomości nie mieli.

Rację miał również skarżący, iż w przedmiotowej sprawie również nie upłynął niezbędny do zasiedzenia czasookres, gdyby uznać, że od czasu przekształcenia użytkowania wieczystego działki nr (...) wnioskodawczynie mogłyby być uznana za posiadacza samoistnego działek (...).

Jak trafnie wskazał w tym zakresie Sąd Rejonowy nie dokonanie właściwej staranności przy sprawdzeniu do kogo należy teren objęty nr (...) i (...) nie mogło przesądzać o dobrej wierze wnioskodawczynie. W judykaturze utrwalony jest pogląd zgodnie,

z którym nie jest w dobrej wierze ten, kto wykonuje prawo, o którym wie, że mu nie przysługuje, ale także ten, kto wykonuje nieprzysługujące mu prawo bez tej świadomości, jeżeli przy dołożeniu należytej staranności mógłby się dowiedzieć o rzeczywistym stanie prawnym danej sytuacji. Dobra wiara i będąca jej przeciwstawieniem zła wiara pełnią tę samą funkcję (zapewnienie bezpieczeństwa obrotu) we wszystkich stosunkach prawnorzeczowych, nie ma więc podstaw, by instytucjom tym przypisywać różne znaczenie, w zależności od tego, z jaką wiążą się czynnością prawną czy też faktyczną. Oznacza to, że rozumienie pojęcia dobrej wiary winno być tożsame zarówno przy ocenie spełnienia przesłanek np. zasiedzenia nieruchomości, jak i przy ocenie spełnienia przesłanek roszczenia o zwrot nakładów z art. 226 k.c. i następne oraz art. 231 k.c. [Wyrok SA w Gdańsku z 27.09.2019 r., V ACa 167/19, LEX nr 2740714.]. Jako posiadacz w złej wierze potrzebny zatem byłby upływ trzydziestoletniego terminu. Przyjęcie daty początkowej od 20 czerwca 2000r. kiedy to nastąpiło przekształcenie użytkowania wieczystego działki (...) we własność jako daty początku biegu zasiedzenia dla działek (...) i uznanie, że od daty przekształcenia można by uznać wnioskodawczynię za posiadacza samoistnego powoduje, że termin upływałby dopiero w 2030 roku.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, że posiadanie wnioskodawczynie i jej poprzedników prawnych było samoistne i prowadzące do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia. Jak wynika ze zgromadzonego

w niniejszej sprawie materiału dowodowego wnioskodawczynie i jej poprzednicy prawni zawsze w ten sam sposób korzystali z całej nieruchomości, mianowicie korzystali z niej jak użytkownicy wieczystości nie manifestując zmiany posiadania działek (...) z zależnego na samoistne. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania prawne, stwierdzić należy, iż okoliczności związane ze sposobem władania nieruchomością, której dotyczył wniosek o zasiedzenie, wskazują, że nie było to władztwo samoistne. Dlatego też należało stwierdzić, że nie zostały spełnione przewidziane w art. 172 k.c. przesłanki zasiedzenia działek objętych wnioskiem.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt. 1

Zmiana orzeczenia Sądu I instancji wiązała się również ze zmianą orzeczenia o kosztach postępowania pierwszo-instancyjnego. Sąd na podstawie art. 98 k.p.c., w zw. z art. 99 k.p.c. zasądził kwotę 2700 zł (5400 x 50%) na rzecz uczestnika Gminy Miejskiej K. tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wyżej wymienionej kwoty została

ustalona na podstawie art. § 2 pkt 5 w zw. z § 5 pkt. 1. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.o.265).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczynie na rzecz Gminy Miejskiej K. kwotę 3350 zł. Na powyższą kwotę złożyła się opłata 2000 zł od apelacji oraz 1350 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Wysokość wyżej wymienionej kwoty została ustalona na podstawie art. § 2 pkt 5 w zw. z § 5 pkt. 1. w zw. § 10 ust 1 pkt. 1 z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.o.265).

SSO Joanna Czernecka SSO Magdalena Meroń – Pomarańska SSO Anna Krawczyk